

Barberg: I Anledning af, at jeg ud-
talte, at man ikke blot maatte tage Indtægten
i Betragtning, men ogsaa tage Hensyn til de
nødvendige Udgifter, er der blevet gjort den
Bemærkning, at paa denne Maade vilde vi
komme til en anden Skat end Indkomstskat,
nemlig til en Skat paa Formue og Leilighed.
Det er mig nu ligegyldigt, hvad man kal-
der Skatten; Opgaven for os Alle er at
finde den retfærdigste og bedste Skattebasis.
Førøvrigt er det Characteristiske ved Formue-
og Leilighedsskatten, at den fastsættes efter Rig-
ningscommissionens Skjøn. Indkomstskatten
derimod fastsættes efter visse bestemte Regler,
hvorefter Enhver selv kan udregne, hvormeget
han skal betale, og der behøves ikke noget
Skjøn. Fremdeles har den ærede Rigsdags-
mand (Tscherning) bemærket, at mine Betragt-
ninger ikke vare nye, men fremsatte mange
Gange forhen. Men jeg har jo heller ikke
paastaet, at jeg skulde have fundet en ny Gulv-
grube; det er mig velbekendt, at der alt tidli-
gere har været stillet saadanne Forslag, thi jeg
har med største Opmærksomhed fulgt denne
Sag paa alle Steder. Jeg har seet, at disse
ere bortstemte, men de Grunde, der ere an-
førte imod dem, have ikke overbevist mig; der-
for fremkommer jeg igjen med Forslagene, og
dertil har jeg god Ret, og kunde de blive gjen-
nemførte, vilde jeg finde det ganske fortræffe-
ligt. Vi stille os ikke paa det Standpunkt, at
en Mand skal betale Skat i Forhold til, hvad
han slider paa Communens Ting, men derimod
i Forhold til sin Evne; om Børnene derfor
gaae med Sinker under Stølværne, kommer ikke
Sagen ved. Naar den ærede Taler har meent,
at man skulde beregne Pensionen efter Skatte-
ansættelsen, da vilde jeg være ham overordent-
lig taknemmelig, hvis han kunde faae dette sat
igjennem. Jeg har staaet i den Formening, at
man ved Beregningen af min Pension vilde
gaae ud fra 1400 Rd.; hvis derimod den ærede
Rigsdagsmands Forslag gaaer igjennem, da
maa man gaae ud fra 2200 Rd.; og dermed
troer jeg nok, at jeg kunde være tjent.

L. C. Larsen: Opfordret saavel af
Bestemmelsen i Lov af 19de Februar 1861
som af Indenrigsministeriet var det Pligt for

Kjøbenhavns Magistrat at overveie, hvilke For-
andringer der kunde være Anledning til at gjøre
ved Indkomstskatteloven; men man kom ved disse
Overveielser til det Resultat, at den hele Beskat-
ningsmaade i for kort Tid havde været i Virksom-
hed, til at man kunde have en nøie begrundet Me-
ning om væsentlige Forandringer ved Loven. Det,
man søgte, var, at Skatteansættelsen var over-
ordentlig besværlig og medtog lang Tid, saa-
ledes at Skatteindkrævningen først kunde be-
gynde senere, end ønskeligt, og man rettede der-
for Opmærksomheden paa, hvorvidt man i den
Henseende kunde gjøre en Forandring, som ikke
væsentlig greb ind i Lovens Indhold. Derved
fremkom de Forslag, som indeholdes i Lovud-
kastets §§ 1 og 2. Man kom imidlertid ogsaa
til at overveie et andet Punkt, som var
Gjenstand for udførlig Forhandling og fandt
Understøttelse her i Thinget, da Loven første
Gang forelaa; det var Spørgsmaalet om
Midlerne til at hidføre, at Mænd, som have
betydelig Indtægt i Kjøbenhavn, men have
taget Bolig udenfor Staden, komme til at bi-
drage til denne Commune, og man ansaae det
for rigtigt at bringe lignende Forslag frem som
de, der tidligere vare gjorte. Det maa navn-
lig herved bringes i Erindring, at Indenrigs-
ministeren dengang havde lovet at ville under-
give det Spørgsmaal en alvorlig Undersøgelse,
hvorledes Forholdet mellem Communerne i
Landet kunde ordnes med Hensyn til Personer,
der have Ophold og Indtægter i forskellige Com-
muner. Under Overveielserne af, hvad der
kunde gøres for at lette Skatteansættelsen,
kom man ogsaa ind paa Spørgsmaalet om
de trykte Rister, som medføre baade Arbeide
og Bekostninger, og man kom derved til at
foreflaae, at denne Riste burde bortfalde. I
Borgerrepræsentationen reistes der imidlertid
Modstand mod det Forslag, der gik ud paa at
fornye Andragendet om; at de Personer, som
ikke havde Bopæl i Byen, men derimod deres
Indkomster derfra, skulde svare Skat i denne,
væsentlig af formelle Grunde, idet man frem-
hævede, at det vilde kræve et Correctiv med
Hensyn til andre Communer og helst maatte
ordnes ved en Lov, som var fælles for hele
Riget, hvorimod Magistratens øvrige Forslag
vandt Bifald, og der fremkom endnu et For-